

пастырь, на кого то не са овцы те свои, като види вжакътъ че иде, встѣва овцы те и вѣга: а вжакъ ги разграбѣва, и разпржснѣва овцы те.

13 Я наемнико вѣга, защото е наемникъ, и не ради за овцы те.

14 Язъ есмь пастырь добрый, и знаамъ мои те и тѣа ме знаатъ.

15 Каквото ме знае Отецъ, така знамъ и азъ отца: и азъ та си полагамъ за овцы те.

16 И дрѣги овцы имамъ, които не са отъ тоа дворъ: и нѣхъ требѣва да доведемъ: и ще да чѣатъ гласътъ ми, и ще да вѣде едно стадо, и единъ пастырь.

17 Затова ме вѣбѣча Отецъ, защото азъ полагамъ дѣша та си, да а примемъ паки.

18 Никой а не зема отъ мене, но азъ а полагамъ самоволно, имамъ власть да а положимъ, и имамъ власть паки да а земемъ: таа заповѣдъ придѣхъ отъ Отца моего.

19 И быде паки препираніе по междѣ Иденте за тѣа словеса.

20 И многина отъ нѣхъ азъ маха: вѣсъ има, и азъ е: защото го слѣшате.

21 Дрѣги говорѣха: тѣа дѣшмы не са на вѣсенъ (человѣкъ): може ли вѣсъ да отвори очи те на слѣпи те.

22 И быде празникъ на об-

новленіе то (на храматъ) во Иерусалимъ, и бѣше зима.

23 И ходеше Исусъ въ цѣрква та, въ притворатъ Соломоновъ.

24 Обиколѣха го прочее Идее те, и говорѣха мѣ: до кога ще дѣржишъ дѣшмы те ни въ съмнѣніе; ако си ты Христосъ, кажи на право.

25 Отговори имъ Исусъ: казахъ ви, и не вѣрѣвате: дѣла та които азъ правимъ съ име то на Отца моего, они свидѣтелствѣватъ за мене.

26 Но вые не вѣрѣвате, защото не сте отъ мои те овцы: каквото ви рекохъ.

27 Мои те овцы слѣшатъ мойатъ гласъ, и азъ ги похвавамъ, и по мене идатъ.

28 И азъ имъ давамъ животъ вѣченъ: и не щатъ да погибнатъ во вѣки, и никой не ще да ги грабне отъ моя та рѣка.

29 Отецъ мой който ми ги е далъ, по големъ ѣ отъ сички те: и никой не може да ги грабне отъ рѣка та на Отца моего.

30 Язъ и Отецъ едно сме.

31 И зѣха паки каменье Идее те да го оукіатъ.

32 Я Исусъ имъ отговори: много добри дѣла гавихъ вамъ отъ Отца моего: за кое отъ тѣа дѣла фѣрлете каменье на мене:

33 Отгориха мѣ Идее те и рекоха: за добро дѣло не фѣрлеме каменье на тебе, но за хѣла та,